

Marc Artigau i Queralt

Il·lustracions de Kim Amate

*Ben al fons
del fons del mar*

*Ben al fons
del fons del mar*

Marc Artigau i Queralt

Il·lustracions de Kim Amate

Estrella Polar

Estrella Polar

© del text, Marc Artigau i Queralt, 2024

© de les il·lustracions, Kim Amate, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A, 2024

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

L'edició d'aquest llibre s'ha negociat a través de

The Foreign Office Agència Literària, S. L.

Primera edició: setembre del 2024

ISBN: 978-84-1389-899-5

Dipòsit legal: B. 12.553-2024

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

**ABANS
DEL
LLARG
VIATGE**

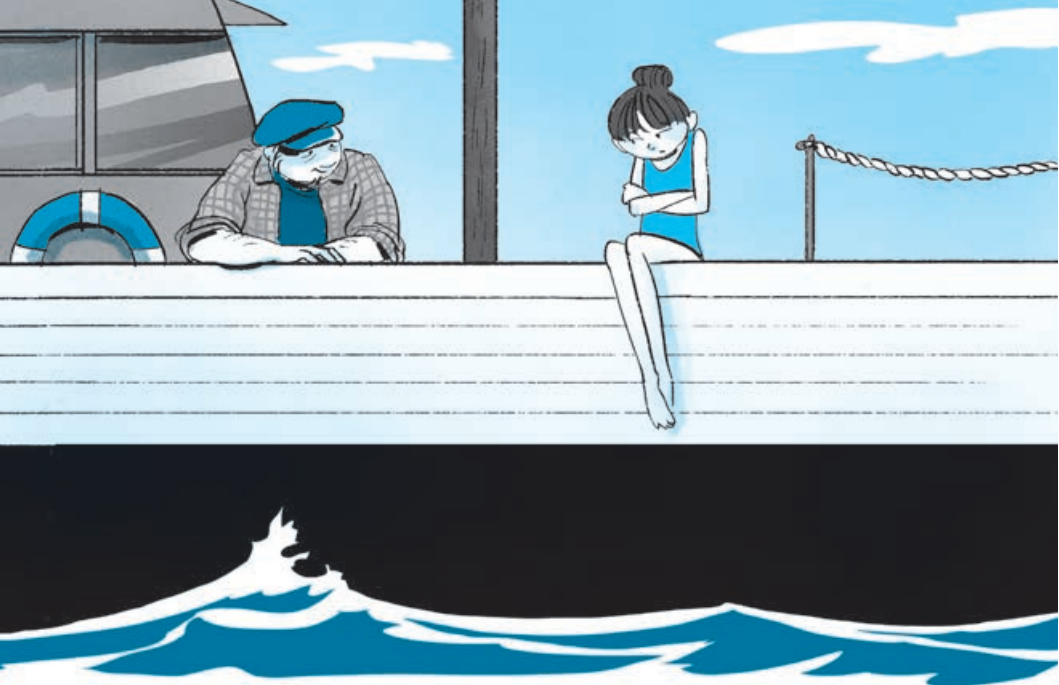

LA CANÇÓ DEL MAR

És complicat decidir quan comença aquesta història, però podria dir que aleshores la Lina tenia onze anys i dormia abraçada al Melvil —el seu amic robot—. Feia temps que compartien habitació i la seva amistat va néixer quan la Lina amb prou feines caminava i li feia molta por l'aigua. Ningú no sabia per què, però li va costar molt aprendre a nedar. A l'escola, quan era l'hora de piscina, mentre els seus companys saltaven a l'aigua de cap, fent tombarelles, ella reculava i, si podia, s'amagava al vestidor.

—Va, Lina! —cridava el professor, amb el xiulet a la boca—. Salta! No tinguis por!

I ella saltava, és clar, però ben espantada. L'hauríeu d'haver vist: nedava cap a l'escala com un gosset poruc per sortir-ne el més ràpid possible i embolcallar-se amb la tovallola.

Quan l'avi ho va saber, se la va endur a la platja.

—A casa, l'aigua no ens ha fet mai por. Al contrari, nosaltres estímem el mar.

Pujaven al veler, s'endinsaven una estona, esperaven que les onades es calmessin i aleshores...

Aleshores sí. De cap a l'aigua.

—No pateixis, que no t'ofegaràs; soc aquí —la tranquil·litzava l'avi—. I ja veuràs com d'aquí a uns quants anys seràs tu qui haurà d'ajudar-me.

Els primers dies van ser els més durs.

—Avi, nedar costa molt! —es queixava la nena—. No puc!
Les primeres setmanes acabava esgotada.

—Va, Lina, una mica més i prou!

I aquell mateix curs, a principis de primavera, la Lina ja nedava com un peix. Va perdre la por perquè s'hi va enfrontar. A partir de llavors, quan sortia de l'escola i l'avi havia enllestit la feina de pescador, anaven a nedar amb el Melvil, a descobrir cales sense turistes xafarders i coves precioses, on trobava petxines que col·leccionava.

La Lina somiava amb una d'aquestes coves lluminoses quan, de sobte, es va despertar. No sabia per quin motiu havia obert els ulls, però enllà de la finestra va sentir un soroll que la va inquietar. No era la primera vegada que el sentia, i potser tampoc no era un soroll. **Era una música que transportava el vent.** A vegades, fins i tot somiava que la perseguia. Quan ho va explicar a classe tots els companys van fer una cara ben estranya.

—Un so?

—Música? Algú que canta?

—T'ho imagines!

—Estàs boja, Lina!

Alguns fins i tot se'n van riure.

Aquella nit, la nena es va treure les lleganyes dels ulls, es va cordar les sabates vermelles i, mentre el Melvil s'actualitzava, va sortir de casa a buscar aquella melodia.

No us he explicat on viu la Lina, i això és important per a aquesta història. La Lina viu amb l'Ismael, el seu avi, davant del mar, en una caseta blanca preciosa, de fusta, amb finestres grans on hi toca el sol tot el dia i una xemeneia que treu fum a l'hivern. Un d'aquells llocs ideals per fer una bona fotografia i penjar-la a Instagram. Antigament era una caseta de pescadors. Per això, el primer que la Lina va pensar és que algú celebrava una festa en un vaixell...

«Sí, és una cançó», va pensar. «Una cançó preciosa».

—Melvil, tu també la sents? —va preguntar al seu amic.

El robot buscava la freqüència, però no hi havia manera...

La Lina ja no es va tornar a adormir. Es van quedar, tots dos, asseguts a la platja, buscant un vaixell per resoldre el misteri mentre escoltaven aquella música meravellosa.

Cap a les sis del matí el sol va començar a treure el cap per l'horitzó.

Ni rastre de cap vaixell.

Quan l'Ismael es va despertar, el primer que van fer els amics va ser córrer cap a la seva habitació a explicar-l'hi.

—Avi! Avi! Ens ha passat una cosa...

—Primer podem esmorzar, oi? —va preguntar l'avi, encara amb el pijama posat.

—Sí, sí, és clar, pots menjar el que vulguis!

El Melvil va parar taula: un cafè ben calent i una torrada amb melmelada, mentre la Lina no parava de xerrar:

—Com? Què? Una cançó? —L'home va obrir els ulls de sorpresa.

—Exacte!

—I com era? Com... Com sonava?

La nena va intentar xiular-la, però no se'n va sortir. Pobra Lina... Aleshores li va demanar al seu amic si havia gravat la melodia i el Melvil, avergonyit, va respondre:

—Ho he intentat..., però no captava el senyal... i no s'ha gravat res. Només silenci.

L'avi es va quedar pensatiu, amb la tassa de cafè a la mà, però va treure importància al tema.

—Potser ho has somiat, Lina.

Ella va fer que no amb el cap i l'Ismael, mentre recollia els plats de l'esmorzar, va recordar com, vuit anys enrere, la seva filla, la Greta, la mare de la Lina, també el va despertar un matí i li va jurar que havia sentit una cançó que venia del mar.

L'endemà, la Greta va desaparèixer per sempre.